

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/231/2017
Identifikačné číslo spisu:	1209217785
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1209217785.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej republiky, zastúpenej Okresným úradom Bratislava, so sídlom v Bratislave, Staromestská č. 6, zastúpeným PH Law s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hlavné námestie č. 5 a JUDr. Vladimírom Ivančom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Hlavné námestie č. 5, Bratislava, proti žalovanému LAVINGTON CONSULTANTS LTD, so sídlom v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, Kemp House, č. 152 -160, City Road, London EC1V 2NX, reg. č.: 5989991, zastúpenému JUDr. Evou Slašťanovou, advokátkou, s o sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 50/A, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/197/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2016 sp. zn. 14Co/407/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2016 sp. zn. 14Co/407/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. februára 2015 č. k. 8C/197/2009-709 vyhovel žalobe a určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - parcela registra "C", č. 9732/1, ostatné plochy o výmere 5500 m², parcela registra "C", č. 9733/2, ostatné plochy o výmere 6369 m², parcela registra "C", č. 9733/3, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1461 m² a parcela registra "C", č. 9733/7, zastavané plochy a nádvoria o výmere 963 m², zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, okres C., obec C. - mestská časť Q., katastrálne územie H., Okresný úrad Bratislava. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 757,75 Eur. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výroku rozsudku, kde nárok odôvodnila vlastníckym právom k sporným nehnuteľnostiam, ktoré boli od posledného zápisu nepretržite vo vlastníctve štátu. K zmenám dochádzalo podľa jej tvrdenia len v osobe správcu. Za nespornú súd prvej inštancie považoval skutočnosť, že parcely č. 9732 a č. 9733 boli po roku 1948 vo vlastníctve Československého štátu v správe Danubia, bavnárske závody, n. p., a od roku 1952 v správe Závodov Medzinárodného dňa žien 8. marca, n. p. v Bratislave. Žalovaný nepreukázal žiadny relevantný titul na zmenu vlastníctva (§ 132, § 134 OZ) zo štátu na akýkoľvek iný subjekt. Žalovaný argumentoval tým, že v priebehu transformácie prešiel majetok národného podniku ZMDŽ do majetku štátneho podniku a

následne do akciovej spoločnosti BCT. S touto argumentáciou sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko predmetné nehnuteľnosti nikdy neboli vo vlastníctve ZMDŽ, n. p., ani jeho nástupcov, a od 70-tych rokov ani v jeho správe, nemohli tak byť súčasťou transformácie. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný sporné nehnuteľnosti nadobudol kúpnu zmluvou od spoločnosti PERGAMUM, s.r.o., ktorá ich nadobudla na základe Zmluvy o predaji podniku uzavretou s BCT. Táto zmluva bola výsledkom konkurzného konania vo veci úpadcu BCT. Zmluvný prevod nehnuteľností na obchodnú spoločnosť PERGAMUM, s.r.o. v konkurznom konaní podľa platného zákona o konkurze znamenal prelomenie zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v tomto prípade sa zákonné ustanovenie prelomenia tejto zásady (§ 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii) netýka konkurzných konaní začatých pred účinnosťou tohto ustanovenia (§ 206 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii). V zmysle vyššie uvedeného je teda prevod predmetných nehnuteľností na spoločnosť PERGAMUM s.r.o. zmluvou (a každého v reťazi nadobúdateľov) absolútne neplatným právnym úkonom, pretože do majetkovej podstaty boli zahrnuté nehnuteľnosti, ktoré neboli vo vlastníctve úpadcu. Súd prvej inštancie konštatoval aj to, že vzhľadom na poznámku v tejto kúpnej zmluve o vlastníctve štátu k sporným nehnuteľnostiam, bola vylúčená dobromyseľnosť kupujúceho (právneho predchodcu žalovaného), a nemohli nastať ani následky podľa § 446 ObZ o nadobudnutí vlastníckeho práva od nevlastníka, v nadväznosti na ustanovenia Obchodného zákonníka o predaji podniku (§ 483 ods. 3 ObZ). Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni proti neúspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. októbra 2016 č. k. 14Co/407/2015-775 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že rozhodujúcou otázkou v spore je preukázanie skutočností, či, a ak áno kedy, a akým spôsobom prešlo vlastnícke právo štátu na akciovú spoločnosť BCT, ktorá bola založená so 100 %-tnou majetkovou účasťou štátu, a v rámci konkurzného konania došlo k predaju tohto podniku súkromnej spoločnosti. V konaní z predložených listinných dôkazov bolo zápismi v PK vložkách do roku 1964 podľa odvolacieho súdu preukázané, že vlastníkom sporných parciel bol Čsl. štát; do roku 1948 v správe Danubia, bavlnárske závody, n. p., a od roku 1952 v správe Závodov Medzinárodného dňa žien, n. p. v Bratislave. Odvolací súd uviedol, že z výpisov z evidenčných listov č. 34 a č. 33 vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností bol Čsl. štát - Mestská správa školských a kultúrnych zariadení, na ktoré nadväzuje Hlásenie zmien v Evidencii nehnuteľností z 1. januára 1972, že nehnuteľnosti boli odovzdané do užívania Obvodnej hospodárskej správe školských zariadení a detských jasí. Tieto dôkazy podľa odvolacieho súdu osvedčujú, že k zmene vlastníctva štátu k parcelám nedošlo, menil sa len ich správca, resp. užívateľ. Právni predchodcovia akciovej spoločnosti BCT, a to národný podnik ZMDŽ, ktorý sa neskôr transformoval na štátny podnik, tak nikdy neboli vlastníkami parciel, ale mali ich len po určité obdobie vo svojej správe. Pokiaľ do akciovej spoločnosti BCT bol vložený celý hmotný majetok štátneho podniku ZMDŽ, tento vklad sa nevzťahoval na sporné nehnuteľnosti. Tomuto právnemu stavu zodpovedá aj poznámka v kúpnej zmluve uzavretej v priebehu konkurzu o predaji podniku - akciovej spoločnosti BCT kupujúcemu PERGAMUM, s.r.o., Bratislava, zo dňa 9. septembra 2005, v čl. II, časť A) Pozemky, bod. 2, že vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho bude možný po zrušení vlastníctva zapísaného v prospech SR - Spojená škola a zápise geometrického plánu č. 14/2004 a vlastníckeho práva v prospech BCT, a. s. v konkurze. V zmysle uvedeného preto odvolací súd rozhodol, tak ako je vyššie uvedené.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, a c/ zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V dovolaní uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zmatečné a nezrozumiteľné z dôvodu, že odvolací súd na jednej strane pripustil, že do akciovej spoločnosti BCT pri jej založení bol vložený celý hmotný majetok štátneho podniku ZMDŽ a na druhej strane tvrdí, že tento vklad sa netýkal sporných nehnuteľností. Poznámka o vlastníctve SR - Spojená škola bola v kúpnej zmluve uvedená z dôvodu, že vo veci prebiehalo konanie - protest prokurátora voči nezákonnému rozhodnutiu príslušnej správy katastra, v dôsledku ktorého bolo uvedené vlastníctvo SR - Spojenej školy zrušené. SR - Spojená škola teda nikdy nebola vlastníkom sporných nehnuteľností tak, ako to nesprávne uviedol odvolací súd o čo oprel aj svoje rozhodnutie, a teda žalovaný bol dobromyseľný, nakoľko nemal možnosť poznať podmienky konkurzného konania, ani

cenu podniku, ani skutočnosti ohľadom poznámky a tiež vzhľadom na to, že predaj bol schválený súdom s následným povolením vkladu. V danom prípade sú podľa dovolateľa v kolízii dva princípy, a to princíp dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, nakoľko ten nemá možnosť dozvedieť sa o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom konaní. Žalovaný dal do pozornosti odvolacieho súdu nález Ústavného súdu SR zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, ktorým bola poskytnutá ochrana vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa. Z obsahu nálezu vyplýva, že na „prevod“ majetku zo štátneho podniku na akciovú spoločnosť nebol potrebný nadobúdaci titul, pretože stále išlo o tzv. faktickú zmenu správy majetku štátu z jednej organizácie na druhú a nie jeho prechod či prevod, čo v konečnom dôsledku znamená, že túto zmenu nie je možné sankcionovať absolútnou neplatnosťou pre rozpor s právnou zásadou „nemo plus iuris“. V čase vyhlásenia konkurzu na majetok BCT, bola táto akciová spoločnosť v rukách súkromných osôb. Pokiaľ takto privatizovaný majetok od štátu získala akciová spoločnosť, ktorá v rámci speňažovania svojho majetku v zastúpení správcom konkurznej podstaty a so súhlasom konkurzného súdu previedla ďalšou kúpnu zmluvou s povoleným vkladom do katastra nehnuteľností na tretiu osobu, bolo potrebné poskytnúť ústavnoprávnu ochranu vlastníckeho práva tejto osobe aj v prípade, že by sa dodatočne zistilo, že predmetné nehnuteľnosti prevádzal „nevlastník“. Odvolací súd sa s predmetným nálezom nijak nevysporiadal. Na základe uvedeného žiadal, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietla. Zároveň žiadal odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť v zmysle § 447 písm. f/ CSP, respektíve zamietnuť v zmysle § 448 CSP. Návrh na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pokladala za nemožný, preto ho žiadala nepovoľiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10.1. Podmienky prípustnosti dovolania sa delia na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

10.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovene zákonom (§ 428) žalovaný napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

11. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejma námietka žalovaného, v zmysle ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd dostatočným spôsobom nezaoberal jeho rozhodujúcou námietkou týkajúcou sa ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa s poukazom na nález Ústavného súdu SR zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že žalovaný namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

14. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), je nepreskúmateľné.

15. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací

súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá si i vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventúálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný v odvolaní namietal, že jeho právny predchodca PERGAMUM, s.r.o., konal pri kúpe sporných nehnuteľností v dobrej viere na základe rozhodnutia súdu o predaji majetku úpadcu v konkurze a zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, ktorý sa zaoberá ochranou originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom. S touto argumentáciou sa odvolací súd náležite nevysporiadal. V otázke dobromyseľnosti sa iba stotožnil s názorom žalobkyne, že pokiaľ spoločnosť PERGAMUM, s.r.o., odpredala sporné pozemky dňa 15. februára 2007 za sumu 100 000 Sk a následne žalovaný požadoval od Spojenej školy Novohradská kúpnu cenu viac ako 5 miliónov Eur, museli si byť obaja vedomí spornosti vlastníckeho práva k pozemkom a nemohli byť dobromyseľní pri nadobúdaní vlastníckeho práva.

18. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietku žalovaného týkajúcu sa nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalovaného, napriek tomu, že išlo o podstatnú otázku, ktorú uviedol dovolateľ a j v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd, zaoberajúc sa uvedenou argumentáciou dovolateľa, by tak pristúpil k preskúmaniu rozsudku odvolacieho súdu a k riešeniu otázky, ktorou sa odvolací súd vôbec nezaoberal.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľovi bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

20. So zreteľom na to dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.